

sundt for dig. Hvad er han egentlig for et Menneske? Han stammer altsaa her fra Egnen?"

„Ja, hans Mor var en fattig Væverenke herinde i Nabosognet. Jeg husker hende godt. Jeg var som Barn lidt bange for hende, fordi hun gik med store Hornbriller. Maaske ogsaa, fordi jeg havde hørt, at hun kunde hele Biblen udenad.“

„Saa har han altsaa ikke sin Galskab fra Fremmede. Har du rigtig lagt Mærke til hans Øjne? Tag dig i Agt for den Slags Folk! Jeg kender dem!“

„Ja, mon du ogsaa gør det?“

„Aa, du — vi har endnu Middelalderen stikkende omkring i Krogene. Det gaar med Obskurantismen som med Væggetøj og Kakelakker. Man faar den aldrig drevet helt ud af dens Smuthuller. Havde en saadan Karl Magt som Agt, saa osede Kætterbaalene igen i alle Lande.“

„Jeg kan huske, Asmus, det var en staaende Talemaade hos dig i gamle Dage, at du gad set alle Præster hængt. I har da ikke stort at lade hinanden høre, synes jeg.“

Asmus Hagen, der var gaaet ud over Gulvet, vendte sig om paa Hælen og iagttog Vennen med et bekymret Udtryk.

„Hvordan har det sig egentlig med dig, Torben? . . . Du plejer Omgang med Gejstligheden, studerer Mystikere og forfalder til Trolddom! Gud bevare din Forstand, min Dreng! Det var aabenbart paa høje Tid, jeg kom og ruskede dig op. Og hvad er det for en lille Kælling, der lister omkring her? Hun ser da grangivelig ud, som om hun var kommen flyvende hertil paa et Korteskaft. Men du har nu altid ganske geheimt været et Stykke af en Drømmer, Junker Torben! — Men nu skal du gaa ind og hvile dig. Jeg kan se, at du er træt.“

IV

Mads Vestrup stred sig hjemad mod den haarde Vind. En storskygget Kasket med en Knap oven i Pulden sad ham ned paa Ørene, og han støttede sig tungt til en Kæp af den Slags med Strop, som Markedsprangerne bærer paa HaandleDET.